

Olv.: 2Kir 4,8-11.14-16a – Róm 6,3-4.8-11 – Mt 10,37-42

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves testvérek! Nagyon szeretném megköszönni az ajándékokat, amit a gyémántos misére készítettek a testvérek. Ennek az ajándékozásnak az egyik csodálatos eleme ez az „egyenruha”, ez a papi „munkaruha”, amit kazulának hívunk. A kedves testvérek ajándéka ez is, és úgy gondoltam, hogy ezen a mai vasárnapon öltöm magamra ezt a motívumaiban is számomra nagyon kedves miseruhát. Hiszen ezt a miseruhát XVI. Benedek-i miseruhaként nevezték el, XVI. Benedek pápának kedvenc miseruhája volt. Köszönöm ezt a figyelmességet is a testvéreknek, hogy akkor, amikor az ajándékot kiválasztották annak az egyik eleme pontosan ez a miseruha. Szeretném a mai szentmise előtt magamra öltetni, mert szent szolgálatra rendeltetik ez a ruha. Kérjük a Jóisten kegyelmét, természetesen nem a ruhára, hanem azok számára, akik magukra öltik és közbenjáró szolgálatot vállalnak Isten és az emberi világ között.

Kedves testvérek! Az évforduló, a 60. szentelési évforduló után azt hiszem, különösen magunk mögött tudva a 20. századot, talán magamra ölthetem ezt a miseruhát, hiszen meg kellett szinte minden nap harcolni azért, hogy ebbe beöltöztessen az ember és szolgálhassa a testvérek lelki üdvét. Olyan világ volt az, amely többször kifejezte, hogy erre a szolgálatra nincs szükség és mindent megtett azért, hogy papokat is, híveket is elbátortalanítson, hagyják abba az istenkedést, hagyják abba az istenkeresést, hiszen Isten nélkül is boldogulhat az ember. Talán még igazuk is volt, mert lehet, hogy Isten nélkül is lehet boldogulni, talán még könnyebb is, hiszen aki Isten nélkül akar boldogulni, annak nincsenek korlátai. Viszont aki boldog akar lenni, az Isten nélkül elképzelhetetlen. Éppen ez a mai vasárnap ebből a szempontból talán az életünk legfontosabb választát várja tőlünk. Erre is készülünk, lelkiekben készüljenek a testvérek is arra, hogy méltó választ tudjanak adni az Istennek. Azzal, hogy ezt a „munkaruhát”, ahogy humorosan említettem, magamra öltöm, a legnagyobb válaszra készülünk, Istennek kimondott igenre.

Tegnap este későn érkeztem haza, vidéken voltam, mégpedig Zircen. Egy csodálatos ünnep volt, egy 50. házassági évforduló, ahol a házaspár kilenc gyereke, jelen pillanatban huszonkilenc unokája és az ő barátaik áldották az Istent és köszönték meg az Istennek az életet, a házasság egymásnak, a gyerekek szüleiknek, a szüleiket és unokák és mindazok az emberek, akik együtt ünnepeltünk. Hiszen ez az összetartozás ötven évvel ezelőtti, sőt már azt megelőző is, hiszen minden emberi kapcsolatra készülnie is kell az embernek.

Kedves testvérek! A katolikus keresztény közösségeket nemcsak az Istenbe vetett hit tartja össze, hanem Krisztus földi helytartója, a római pápa és a vele való hűséges szövetség is. Ennek az egységnek kifejezése ezen a mai szentmisén a perselygyűjtés a Szentatya céljainak. Természetesen a pápának nincsenek privát céljai, mint ahogy egy papnak sem lehetnek privát céljai. Az ő céljai azok, amikor a világban különböző hiányosságokkal találkozunk, vagy emberek gondjával-bajával, akkor ez a gyűjtés lehetőséget ad a számára, hogy hozzájárulhasson és mások gondját-baját enyhítse és ezáltal az imádságon túl magától értetődő jócselekedetek is megtörténhessenek.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Azt gondolom, hogy ma nekünk az életünk választ kell megfogalmazni, és ezen a válaszon múlik, hogy Istenhez tartozunk-e, vagy ugyan Istent emlegetjük, még imádkozni is tudunk, meg szentmisére is el tudunk menni, de a kereszténység, az Krisztus-követés, a kereszténység Krisztus élete bennünk. És ma ez a tét! Eljutunk-e oda, hogy behívjuk, beengedjük az életünkbe Jézust?

Húsvéti ünnepek után vagyunk, sokat beszéltem arról, hogy a Húsvét arra szólít fel bennünket, hogy Krisztus misztériumába bekapcsolódjunk, Krisztus megváltó üdvösség-tervének a megvalósítását folytassuk. És ez azon múlik, hogy valóban annak a Krisztusnak, aki értünk lett emberré, aki úgy szeretett bennünket, hogy emberré lett értünk, hogy odaadta az életét értünk és megváltott bennünket és ezzel új életet szerzett nekünk, a kérdés az, hogy ennek a Jézusnak, aki értünk szenvedett, meghalt, feltámadt, van-e válaszuk.

Mert hiszen a megváltásunk azt jelenti, az embernek az új élete azt jelenti, ahogy erről itt már az énekekben is kifejezést adtunk, hogy értünk az életét is odaadta. És akiért valaki meghal, annak élete van, hiszen minden ember, amikor az élete értelméről gondolkodik, kihagyhatatlan, hogy valakinek ő fontos legyen, hogy valaki érte áldozatot hozzon, hogy valaki hozzá akarjon tartozni. Jézusnak a megmentő szolgálata pontosan ezt jelenti, hogy úgy szeretett minket, hogy értünk adta oda az életét, tehát érdemesnek tart bennünket az Isten arra, hogy minket szeressen – és nincsenek feltételek – és értünk meghaljon. Aki ennyire fontos valakinek, jelen esetben az Istennek, annak minden oka megvan arra, hogy örüljön az életnek.

És akkor most a kérdéshez a válaszukat kell ma megfogalmazni, van-e egyetlen, normális, igaz válaszuk. Hiszen Jézus a létét adta oda, akkor tehát a mi válaszuk a létünknek, az emberi létünknek az odaadása, különben nincs összetartozás. Ha valaki bennünket annyira szeret, hogy önmagát adja értünk, akkor csak egy válasz lehet erre, hogy az ember önmagát adja viszonzásul. Végeredményben az emberi életnek a modellje ez. És ma ki kell mondanunk a választ. Hiszen nem hiába ünnepeltük a Húsvétot, nem hiába gondolkodtunk annyit azon, hogy mi is az üzenete Húsvétnak, hát erre a méltó emberi választ meg kell adni Jézusnak.

És hallottuk: ha valaki jobban szereti apját, anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Tisztázzuk testvérek, Jézus nem azt mondja, hogy ne szeressük anyánkat, apánkat, hanem Jézus azt mondja, aki jobban szereti apját és anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Hiszen Jézus mindenkinek jobban szeret bennünket, mert meghalt értünk. És nyilvánvaló, hogy valamiképpen a mi emberi kapcsolatainkat is ehhez kell mérni. Persze, hogy jó az édesanyám, jó az édesapám, normális esetben, de elmondhatja minden anya, minden apa azt, hogy az ő szeretete versenyezhet Jézus szeretetével? Áldozatokat hozhatnak, és fontosak lehetünk nekik, szerethetnek bennünket, az életüket értünk adhatják, de nem mérhető az emberi szeretet az isteni szeretethez, mert Jézus meghal értünk.

Tehát valójában a főparancsolatnak a helyes értelmezéséről van szó. Szeresd Uradat, Istenedet, ez a legfőbb. A másik: szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Én állandóan vitatkozom magamban ezzel, hogy „mint önmagadat”. Hát hogyan lehet azt a másikat úgy szeretni, mint önmagamat? Magunkat se tudjuk igazából helyesen szeretni, hogyan lehet úgy szeretni a másikat, mint önmagamat? Rengeteg a bizonytalanság. És Jézus azt mondja: szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Jobban szeret bennünket magánál, és valamiképpen az emberi kapcsolatunk ezen áll vagy bukik, hogy jobban szeretjük-e a másikat magunknál.

Aki erre nem képes, az nem méltó hozzám, mondja Jézus. Aki erre képes, annak egy új élete lesz, mégpedig isteni. Aki képes arra, hogy a másikat önmagánál jobban szeresse, abba az emberbe beköltözött az Isten. Isteni szeretet lakozik benne, mert emberi szeretettel ez nem lehetséges, emberi szeretettel nem lehetséges az, hogy a másik embert jobban szeressük önmagunknál. Ha annyira, mint önmagunkat, hát ez aztán a teljes bizonytalanság. Vigyázat, ez a zsidó világnak a vezérfonala, de Jézus Krisztus megváltásával ez elmúlt, az a régi elmúlt, és új kezdődik. És ha az ember eljut odáig, hogy Jézust mindenkinél jobban szeresse, pontosan azért, mert ő mindenkit jobban szeretett önmagánál, akkor élete van az illetőnek. Mégpedig azért, mert Isten szeretete költözött be a szívébe. Pál apostol ezt olyan gyönyörűen fejezi ki: élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem. Testvérek, erről van szó!

Tehát akkor, amikor mi válaszolunk és válaszolni akarunk valóban halálosan komolyan Jézus megváltó tetteire, akkor ahogy Jézus a létével fejezte ki, élete odaadásával fejezte ki a szeretetét irányunkban, nekünk a létünkkel kell válaszolni. Nem azzal, hogy Jézuskám szeretlek, imádkozom hozzád, még elmegyek és le is borulok előtted és kérlek erre-arra, mindig valamit magamnak az esetek többségében persze. Ez nem méltó válasz. A méltó válasz az, amikor ahogy Jézus a létét adta, ugyanúgy a mi válaszunk a létünk, emberi létünknek a válasza, és ez azt jelenti, hogy Jézus önmagánál jobban szeretett, a mi válaszunk, hogy Jézust mindenkinél jobban szeretjük.

De ez nem kontrázza az anyám szeretetét meg az apám szeretetét meg a másik ember szeretetét, hanem pontosan azt jelenti, hogy akinek az életében ez a válasz így nem születik meg, az végeredményben nem méltó Jézushoz. Jézus azt akarja, ezáltal akarja megújítani az életünket, az emberi kapcsolatainkat, megújítani a világot, hogy mi eljussunk oda az ő megváltó szeretete révén, hogy jobban szeressük egymást önmagunknál. Akkor tisztul a világ, tisztulnak az emberi kapcsolatok, tisztulnak az önszeretetünknek a kérdései.

Testvérek, a választ ha meg akarjuk adni, akkor ezekre kell halálosan komolyan gondolni. Egyébként is a szeretet önmagában irracionális. Hiszen gondoljunk csak arra, hogy két fiatal megismeri egymást és megszeretik egymást. A fogalmakra vigyázzunk! Megismerik egymást és megszeretik egymást, ezt így fejezzük ki. Aztán elmúlik egy kis idő és már nem szeretik egymást. Mivel magyarázzák, hogy nem szeretik egymást? Hogy jutottak ide, akik egymás megismerték, egymást megszerették, aztán most már nem? Mi a válasz? Megismertem, elég belőle. Testvérek, a megismerés egységet teremt! A megismerés azt jelenti: megismertem valakit és ez a megismerés, ez a fölismerés akkora ajándék, hogy vele össze akarok tartozni, egy akarok vele lenni. És mekkora kockázat, ez a szeretet kockázata, a megismerés egyesít, de itt jön be a szeretet kockázata, ami azt jelenti, hogy megismertem és pontosan azért tartozom vele össze. Nem azt jelenti, hogy rózsaszín világban élünk, hanem megismertem azt, akibe beleszerettem és tudom a gyengeségeit, gyarlóságait, hibáit is – és ennek ellenére. Testvérek, ez a „magamnál jobban”, és bizony erről van szó! Ha mi az igazi keresztény válaszunkat tudjuk megadni Jézusnak és ezáltal egymásnak, hogy Krisztus példájára, mert Krisztus él bennünk, magunknál jobban szeretjük egymást, akkor ez egy új világ.

Tegnap este a Híradóban pont ez a fületem csipkedte, amikor a miniszterelnök úr azt mondta, hogy olyan világot élünk, amikor a gyengék elpusztulnak és csak az erősek maradnak fenn. És kik az erősek? Azok, akik maguknál jobban szeretik a másik embert, más fennmaradási lehetőség nincs! Akik nem így gondolkodnak, azok eltűnnek, azok eltűnnek a Föld színéről és nyomot se hagynak. Csak azok, akik ezt a választ meg tudták adni az Istennek és ezzel a válasszal élnek egymással, nem jutnak oda, hogy: megismertem, az Isten mentsen meg attól, akit én megszerettem! Hát tessék nézni a mindennapok világát, ez a mindennapok világa. Mert amikor azt mondjuk, hogy megismertem és megszerettem, az nem igaz. Mert a megismertem, az egységet jelent, mert ismeret nélkül nincs egység, ismeret nélkül az

álmaimmal vagyok egységben, és álmaimat hiába keresem a másik emberben. A másik emberben az embert keresem, és ha én krisztusi ember vagyok, akkor én krisztusi szeretettel fordulok hozzá. Kockázatos, de e nélkül a kockázat nélkül nem lehet összetartozni, és aki ezt a kockázatot nem vállalja, nem tartozik össze senkivel, és következésképpen építjük le az egyéni életünket, építjük le az emberi kapcsolatainkat, építjük le Krisztusnak az új világát.

Testvérek, nagyon-nagyon fontos ez, hogy komolyan végiggondoljuk. Jézus nem rivalizál senkivel, szeressünk csak minden embert, csak krisztusi szeretettel. Krisztus ezt mondja: kit szerettek legjobban? Vagy Krisztust, vagy csak szeretgetek.

Egyébként a meséinkben, most ilyen zenei hétvége volt meg meséket is olvastak, pont az egyik mese, mintha a mai Evangéliumra válaszolt volna. „Körben áll egy kislányka, lássuk ki lesz a párja, lássuk kit szeret a legjobban” – hát igen, legjobban akarunk szeretni, csak hogy legjobban csak krisztusi módon lehet szeretni egymást. Egyébként szeretgetjük egymást, így, úgy, amúgy, de nem a legjobban.

Még egy konkrét példát. Itt van: irgalmas rendi szerzetes, én szegény. Ugye az irgalmasoknak a karizmája a hospitalitas, a vendégszeretet, ami azt jelenti, és ezért szerelmesedtem bele az irgalmasokba, mert az irgalmasok azt ígéri, hogy minden beteget, aki jön hozzájuk, gyógyulást keres, azt vendégszeretettel fogadják, vagyis Hospes venit, Christus venit, vendég jön, Krisztus jön. Tehát ha így fogadjuk azt, akit gyógyítani akarunk, na akkor itt van esély. Testvérek, én még emlékszem arra, hogy a nagyszüleim házában minden ünnepi ebédnél valóban volt egy üres szék, és ez nem csak egy ilyen szent jámborság volt, egy üres szék az Istennek, egy üres szék a szegénynek. Hány ember gondolta meg az üres széknek ezt az üzenetét, hány szegény foglalta el a kedves családjaikban ezt a széket? Ezen is érdemes elgondolkodni és akkor sok minden tisztázódhat bennünk.

Kedves jó testvérek, a szeretet irracionális. A szeretet létrehozója az ismeret, megismerek valakit, össze akarok vele tartozni, és ez nem csak azt jelenti, hogy a csupa jót ismertem meg benne, megismertem azt az embert, aki gyarló, esendő, olyan, mint én vagyok, van benne jó meg van benne rossz. A kérdés az, hogy a rosszasaival együtt és a jóságával együtt össze akarok-e vele tartozni. Ha komolyan, jézusi küldetésből, akkor nemcsak hogy kibírjuk egymást, hanem lesznek igazán boldog pillanatok. Fogalmazzuk meg a válaszungkat, hogy legyenek boldog pillanataink. Mert aki erre képes, az megmenti az életét, aki erre nem képes, az elég önmagának, és a legnagyobb büntetés az, hogy önmagának elég. Jaj Istenem, akkor inkább kérjük az Isten segítségét, hogy ez ne így legyen a mi életünkben!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! A szentmisét Sóti Pista édesapjáért ajánlottuk fel, neki születésnapja van ezen a mai napon.

Ezt a szép ruhát meg nagyon köszönöm. Lassan most már minden van, ami kell egy miséhez. Köszönöm, hogy hiánypótlások is megtörténnek ezáltal. Csak a padok még jó lenne, ha megtelnének. Reménykedjünk!

+ *Á L D Á S* +